

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 1 marca 2018r.

Sąd Rejonowy Poznań – Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu Wydział IV Rodzinny i Nieletnich w składzie następującym:

Przewodniczący : SSR Krzysztof Kaźmierski

Protokolant: st. sekr. sąd. Małgorzata Będzińska

po rozpoznaniu w dniu 01.03.2018r. w Poznaniu na rozprawie sprawy

z powództwa małoletniego N. G. (1) działającej przez matkę A. Ł. (1) przeciwko P. G.

o podwyższenie alimentów

1. zasądza od pozwanego P. G. na rzecz powódki N. G. (1) podwyższoną rentę alimentacyjną w wysokości po 500 zł (pięćset złotych) miesięcznie od dnia 12 grudnia 2016 r. i następnie od dnia 1 marca 2018 r. rentę alimentacyjną w wysokości po 600 (sześćset złotych) miesięcznie, płatne do dnia 15-go każdego miesiąca wraz z ustawowymi odsetkami w przypadku opóźnienia w płatności którejkolwiek z rat do rąk matki małoletniego powoda – A. Ł. (1) i to w miejsce alimentów w wysokości po 250 zł miesięcznie ustalonych ugodą zawartą przed Sądem Rejonowym w Poznaniu w dniu 21.07.2004 r. w sprawie VIII RC 468/04,
2. wyrokowi w pkt 1 nadaje rygor natychmiastowej wykonalności i klauzulę wykonalności;
3. w pozostałym zakresie oddala powództwa,
4. obciąża strony kosztami postępowania w zakresie przez każdą z nich poniesionym.

SSR Krzysztof Kaźmierski

UZASADNIENIE

Pozwem złożonym w dniu 14 grudnia 2016 r. mał. N. G. (1) repr. przez matkę A. Ł. (1) wniosła o zasądzenie od P. G. alimentów w wysokości po 1.250,00 zł miesięcznie, płatnych z góry do dnia 10 –ego każdego miesiąca do rąk matki, wraz z odsetkami w przypadku opóźnienia w płatności poszczególnych rat w miejsce uprzednio zasądzonej renty alimentacyjnej. Jednocześnie wniesiono także o zabezpieczenie powództwa przez zasądzenie od pozwanego na rzecz małoletniej powódki kwoty po 1250,00 zł miesięcznie tytułem zabezpieczenia, płatnych do 10-tego dnia każdego miesiąca do rąk matki, wraz z należnymi odsetkami ustawowymi w przypadku opóźnienia płatności którejkolwiek z rat.

W odpowiedzi na pozew z dnia 26 stycznia 2017 r. pozwany wniósł o oddalenie powództwa i wniosku o zabezpieczenie postępowania w całości. Uzasadniając swe stanowisko pozwany zakwestionował wysokość wydatków na małoletnią, wskazał na dochody matki powódki oraz swe niskie dochody.

Sąd ustalił, co następuje:

N. G. (1) pochodzi ze związku partnerskiego P. G. i A. Ł. (1) i urodziła się w dniu (...)

W dniu 21 lipca 2004 r. strony zawarły w sprawie IV Rc 468/04 ugodę, na mocy której pozwany P. G. zobowiązał się płacić na rzecz małoletniej powódki N. G. (1) alimenty w kwocie 250 zł miesięcznie z góry do dnia 15-tego każdego

miesiąca do rąk matki małoletniej powódki A. Ł. (1) wraz z ustawowymi odsetkami w razie opóźnienia w płatności którejkolwiek rat.

W czasie poprzedniego orzekania o alimentach A. Ł. (1) znajdowała się na urlopie wychowawczym i osiągała z tego tytułu dochód w wysokości 505 zł zasiłku wychowawczego plus dodatek w wysokości 170 zł miesięcznie. A. Ł. (1) z zawodu jest sprzedawcą.

Małoletnia powódka mieszkała wówczas wraz z matką i dziadkami oraz piątą osobą w domu jednorodzinnym. Stąd udział w kosztach utrzymania mieszkania należy oszacować na kwotę rzędu 150 zł, do tego należy doliczyć koszty żywienia – szacunkowo 300 zł i środków czystości na kwotę 100 zł, ubrań na kwotę 50 zł i leków na podobną sumę.

Ojciec dziecka kontaktował się z córką 2 lub 3 razy w tygodniu.

(Dowody w aktach sprawy VII RC 468/04: akt urodzenia - k. 3, zeznania matki powódki - k. 34)

Pozwany w czasie poprzedniego orzekania o alimentach pracował i osiągał dochód w wysokości 602 zł miesięcznie. Dawał prezenty dziecku. Pozwany mieszkał sam w swojej kawalarni, w której opłaty kształtowały się następująco: czynsz - 80 zł, prąd i gaz co dwa miesiące - 100 zł, 100 zł na fundusz remontowy, woda 50 zł, telefon - 60 zł. Posiadał samochód marki F. (...), którym dojeżdżał do pracy w L.. Koszt żywienia pozwanego wówczas należy oszacować na kwotę 400 zł miesięcznie. Wydatki na środki czystości i ubrania to była kwota rzędu 100 zł. Pozwany palił papierosy.

(Dowody w aktach sprawy VII RC 468/04: odpowiedź na pozew - k. 6-7, zeznania pozwanego - k. 34-35, PIT - k. 8-11, zaświadczenie o wynagrodzeniu k. 12, rachunki - k. 13-31)

Obecnie sytuacja stron kształtuje się następująco:

Małoletnia N. G. (1) mieszka wraz z matką oraz młodszą siostrą Z. D. (w wieku 2 lat) w Norwegii w wynajmowanym mieszkaniu. Małoletnia uczęszcza do tamtejszej szkoły, posiada telefon komórkowy, spotyka się ze swoimi rówieśnikami, co generuje poniżej wymienione koszty.

Miesięcznie koszty utrzymania lokalu zajmowanego przez małoletnią wraz z matką wynoszą łącznie 9200 koron (z czego udział małoletniej wynosi 1/3 czyli ok. (...) koron) i składają się na nie:

- 7.900 koron tytułem czynszu,
- 1.000 koron (obecnie 900 koron) tytułem opłat za energię elektryczną,
- 300 koron (obecnie 400 koron) tytułem opłat za Internet.

Pozwany wyraził w dniu 13 grudnia 2010 r. zgodę na pobyt małoletniej w Norwegii wraz z matką. Kiedy N. G. (1) przyjeżdża do Polski (np. na wakacje), pozostaje na utrzymaniu T. Ł.. N. G. (1) nie odwiedza ojca.

(Dowód: zestawienie kosztów - k. 6, zgoda pozwanego - k. 13, umowa najmu - k. 18-19, pozostałe dokumenty - k. 21-22, 34-70, zestawienie płatności – k. 324-326, zeznania matki powódki- k. 327-328, 516-517, zeznania T. Ł. – k. 441, G. K. – k. 441-442)

Miesięczny koszt bezpośredniego utrzymania małoletniej N. G. (1) wynosiły w 2016 r. **ok. 4.700 koron**, na którą składały się z kolei:

- 1.500 koron na żywienie i kosmetyki, lekarstwa (ostatnio pojawiły się u niej problemy z trądzikiem),
- 100 koron na telefon komórkowy (obecnie A. Ł. (1) nie opłaca rachunków w tej mierze, ale jest wydatek usprawiedliwiony ze względu na wiek powódki i należy go uwzględnić),

- 500 koron na wyjazdy wakacyjne i do kraju (przelet w obie strony może kosztować od 700 koron do 3000 koron),
- 310 koron na bilet miesięczny komunikacji publicznej,
- 1.300 koron na kieszonkowe, zajęcia kulturalne, spotkania (obecnie A. Ł. (1) nie daje córce kieszonkowego, ale jest to wydatek usprawiedliwiony ze względu na wiek dziecka, N. G. (1) nie wychodzi z przyjaciółkami, bo ją na to nie stać – spotykają się w domu),
- 1.000 koron na odzież (mał. powódka chodzi w odzieży w cenach przeciętnych),
- od 2017 r. treningi sztuki walki – 200 koron miesięcznie.

N. G. (1) wraz z siostrą, matką, M. D. wyjechali na wakacje w 2017 r. kamperem – objazd Europy, który finansował M. D..

Łączny koszt utrzymania małoletniej wynosił w 2016 r. **ok. 7.700 koron** (w tym koszty jej żywienia, ubrania, środków higienicznych, i koszt udziału w zajmowanym mieszkaniu oraz wyjazd wakacyjny). Obecnie ze względu na brak środków wydatki na utrzymanie mał. powódki są niższe. Wydatki w Norwegii są około dwa, dwa i pół razy wyższe niż adekwatne wydatki w Polsce. Przykładowo bilet do kina kosztuje 53 zł.

(**Dowód:** zestawienie kosztów - k. 6, pozostałe dokumenty - k. 21-22, 34-70, zdjęcia – k. 532-534, zeznania matki powódki- k. 327-328, 516-517, zeznania T. Ł. – k. 441, G. K. – k. 441-442)

Matka małoletniej powódki utrzymywała się w 2016 r. z zasiłku macierzyńskiego, który wynosił 16.000-17.000 koron. Dodatkowo na każde z dzieci otrzymuje zasiłek w kwocie 970 koron miesięcznie. Czyli łączny dochód matki powódki wynosił 18.940 koron miesięcznie. W lutym 2017 r. A. Ł. (1) zakończyła pobierać zasiłek macierzyński. Następnie spóźniła się ze złożeniem wniosku o zasiłek i oczekuje na decyzję organów pomocowych.

A. Ł. (1) nie pracuje ze względu na chorobę ręki (choroba trwa ponad 2 lata). Z tego tytułu A. Ł. (1) otrzymywała zasiłek chorobowy i świadczenie rehabilitacyjne. Matka powódki jest niezdolna do wykonywania ciężkich prac fizycznych, np. sprzątanía. A. Ł. (1) podjęła próbę przekwalifikowania się do zawodu – opiekun osób starszych. Podjęła rehabilitację, naukę języka norweskiego i angielskiego oraz uczy się zawodu. Z tego tytułu otrzymuje zasiłek w wysokości 4.200 koron. Nadto A. Ł. (1) otrzymuje dopłatę mieszkaniową w wysokości 3.760 koron miesięcznie (ze względu na niski dochód i brak innych zasiłków). A. Ł. (1) powinna otrzymywać zasiłek rodzinny w wysokości 1940 koron i zasiłek w wysokości 7.000 koron ze względu na to, że młodsze dziecko nie chodzi do przedszkola, ale z powodu błędu i niewłaściwej informacji, w chwili obecnej zasiłki te są wstrzymane.

A. Ł. (1) nie otrzymuje pomocy od swojej matki. Natomiast M. D. płaci na utrzymanie swej córki Z. alimenty w wysokości 3.000 koron miesięcznie, wspomaga byłą partnerkę, kupuje jej jedzenie. M. D. zabiera do siebie córkę na około 10 dni w miesiącu.

(Dowód: zestawienie kosztów - k. 6, dokumenty związane z otrzymaniem zasiłku macierzyńskiego - k. 15-17, pozostałe dokumenty - k. 21-22, 34-70, zeznania matki powódki- k. 327-328, 516-517, zeznania T. Ł. – k. 441, M. D. – k. 442, G. K. – k. 441-442,)

Pozwany **P. G.** mieszka P. wraz ze swoją partnerką E. L., z którą posiadają małoletnią córkę N. G. (2) (lat 6). P. G. pracuje jako magazynier i z tego tytułu osiąga wynagrodzenie rządu 1800 zł netto, a jego partnerka 1600 zł netto.

Pozwany na swoje osobiste utrzymanie przeznacza miesięcznie - 400 zł na żywienie, 100 zł na ubrania, 50 zł na środki czystości, bilety komunikacji publicznej - 50 zł, papierosy - 100 zł, telefon komórkowy - 90 zł.

Pozwany wraz z partnerką użytkują samochód i koszt jego utrzymania to kwota minimum 250 zł na paliwo oraz 130 zł na garaż. Na pozwanego przypada zatem kwota 200 zł miesięcznie. Łączne średnie koszty utrzymania samochodu

(po przeliczeniu paragonów przedstawionych przez stronę pozwaną) wyniosły, za okres od października 2016 r. do stycznia 2017 r., 600 zł miesięcznie.

Czynsz za mieszkanie zajmowane przez pozwanego wynosi 440 zł, pozostałe opłaty, prąd 150 zł i gaz 45 zł co dwa miesiące, Internet i telewizja - 110 zł. Zatem na pozwanego tytułem kosztów utrzymania mieszkania przypada kwota ok. 350 zł.

Pozwany ponosi również koszt ubezpieczenia w kwocie 100 zł.

Łączne wydatki, jakie pozwany ponosi w związku ze swym utrzymaniem wynoszą: **1.450 zł.**

Miesięczne koszty utrzymania małoletniej N. G. (2) kształtują się następująco - przedszkole - 220 zł plus zajęcia dodatkowe 75 zł, dodatkowe wydatki przedszkolne - 50 zł, wyżywienie 400 zł, lekarstwa i ubrania - około 200 zł, atrakcje - 100 zł. Na pozwanego przypada zatem kwota **500 zł.**

Łączne wydatki pozwanego wynoszą miesięcznie **1950 zł.**

Pozwany jest z wykształcenia mechanikiem samochodowym, obecnie (od października 2016 r.) pracuje jako magazynier w Zakładzie w G.. Inaczej niż twierdzi pozwany do pracy można dojechać komunikacją publiczną - linia 560, 501, 502 oraz pociągiem. Pozwany posiada uprawnienia do kierowania wózkami widłowymi.

P. G. wcześniej od grudnia 2014 r. do września 2015 r. pracował na stanowisku kierownika magazynu z wynagrodzeniem 5.000 zł brutto. Od kwietnia 2016 r. pozwanemu przysługiwał status bezrobotnego z zasiłkiem w wysokości 831 zł miesięcznie. W okresie, gdy pozwany był bezrobotny, dorywczo pracował na targach w P., N. i L., gdzie zarobił łącznie ok. 4.000 zł.

(Dowód: odpowiedź na pozew - k. 76-86, PIT-y - k. 90-116, dokumenty związane z zatrudnieniem - k. 116-127, dokumenty medyczne - k. 128-137, akt urodzenia - k. 138, rachunki, potwierdzenia zapłaty i dokumenty przedszkolne - k. 139-299, 301, 314-326, zeznania pozwanego pozwanego- k. 328, 517-518, wydruki dot. kom. publicznej - k. 422-435, zeznania E. L. - k. 442-443, historia konta - k. 495).

Na (...) rynku pracy są oferty pracy dla magazynierów, w tym z uprawnieniami dla operatorów wózka widłowego za kwotę od 2.200 zł do 3.500 zł miesięcznie. PUP P. natomiast dysponuje ofertami pracy w tym zawodzie z wynagrodzeniem do kwoty 3200 zł miesięcznie brutto.

(Dowód: wydruk ofert pracy: k. 410-420, informacja z PUP - k. 439)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił przede wszystkim na podstawie zgromadzonych w sprawie dokumentów urzędowych i prywatnych, jak również zeznań przedstawicielki ustawowej małoletnich powodów oraz pozwanego oraz przesłuchanego świadka.

Uzyskane w sprawie dowody z dokumentów urzędowych ze względu na ich urzędowy charakter Sąd uznał za w pełni wiarygodne. Pochodzą one od uprawnionych organów i instytucji, wydanych w zakresie przysługujących im kompetencji. Autentyczności oraz prawdziwości zawartych w tych dokumentach treści nie kwestionowała w trybie art. 252 k.p.c. żadna ze stron. Również Sąd z urzędu nie znalazł podstaw do podważenia i konieczności sprawdzania ich prawdziwości oraz faktów, które stwierdzały te dokumenty, w związku z czym mogą stanowić obiektywny i rzetelny materiał dowodowy. Dokumenty te korzystają z domniemania ustanowionego dla nich w kodeksie postępowania cywilnego - art. 244 k.p.c. Niniejsze dokumenty pozwoliły na wszechstronne ustalenie stanu rodzinnego oraz majątkowego stron, a także zakresu ich uzasadnionych potrzeb oraz możliwości zarobkowych. W pewnym zakresie ustalenia Sądu oparte zostały na zasadach doświadczenia życiowego. Zgodnie z utrwalonym poglądem ustalenia Sądu dotyczące sytuacji materialnej stron, jeżeli nie odbiega ona od standardowej, mogą zostać poczynione w oparciu o same zasady doświadczenia życiowego (podobnie: orz. SN z dnia 29 listopada 1949 roku, Wa.C. 167/49, NP 1951 r.,

nr 2, s. 52). Zasadę tę Sąd zastosował uzupełniająco dla określenia wydatków stron, a w szczególności stałych opłat i innych kosztów, których wysokość można oszacować bez konieczności odwoływania się do dowodów z dokumentów.

Sąd dał wiarę zeznaniom stron w zakresie ich sytuacji życiowej, która znalazła również potwierdzenie w zebranych w sprawie dokumentach. Zeznania stron podlegały weryfikacji przez przedłożone rachunki co do ich kosztów utrzymania. Podlegały one ocenie pod kątem zasadności ich poniesienia, co znajdzie odzwierciedlenie w rozważaniach prawnych. Strona powodowa podawała koszty swojego utrzymania w koronach norweskich, których kurs w dniu 21 marca 2017 r. wynosił: 1 korona - 47 groszy, a w dniu 13 marca 2018 r. – 44 groszy. Strona powodowa przedstawiła dokumenty spisane w języku norweskim, w tym najważniejsze o otrzymywanych zasiłkach i umowę najmu mieszkania w tłumaczeniu na język polski, pozostałe dokumenty z zaznaczeniem w języku polskim kluczowych wydatków, w tym na wydrukach z kont bankowych, co dla rozpoznania sprawy było wystarczające, a ponadto druga strona tego nie kwestionowała. Jediną wątpliwość Sąd powziął co do dochodów pozwanego, co zostanie opisane w rozważaniach prawnych.

Jako wiarygodne Sąd ocenił zeznania świadków przesłuchanych w niniejszej sprawie: E. L., T. Ł., M. D., G. K.. Świadkowie zeznawali w sposób spójny, rzetelny, a ich zeznania znajdowały potwierdzenie w zebranych w sprawie dokumentach. Sąd nie znalazł podstaw do kwestionowania prawdomówności zeznań świadków nawet pomimo tego, że każda z tych osób była zaangażowana po którejś ze stron lub z nią spokrewniona.

Sąd przeprowadził również dowód z dokumentów znajdujących się w aktach sprawy poprzedniej o alimenty VIII RC 468/04 Sądu Rejonowego w Poznaniu.

Sąd zważył, co następuje:

Podstawę prawną w niniejszej sprawie stanowi przepis art. 138 kro w związku z art. 135 kro. Zgodnie z dyspozycją art. 138 kro w razie zmiany stosunków można żądać zmiany orzeczenia, ugody sądowej lub umowy dotyczącego obowiązku alimentacyjnego. Zmiany wysokości obowiązku alimentacyjnego można żądać wyłącznie w drodze powództwa na podstawie wskazanego artykułu, a podstawą jego może być tylko zmiana stosunków, która nastąpiła nie wcześniej niż po uprawomocnieniu się wyroku zasądzającego alimenty lub zawarciu ugody sądowej. Przez zmianę stosunków rozumie się istotne zwiększenie możliwości zarobkowych i majątkowych zobowiązanego do alimentacji, istotne zwiększenie się usprawiedliwionych potrzeb uprawnionego albo sytuacje odwrotne, a przede wszystkim istotne zmniejszenie się możliwości majątkowych i zarobkowych zobowiązanego. Skutkiem powyższych zmian jest potrzeba skorygowania zakresu obowiązku alimentacyjnego. Z powyższego wynika, iż rozstrzygnięcie o żądaniu opartym na art. 138 kro wymaga porównania stanu istniejącego w dacie uprawomocnienia się wyroku zasądzającego alimenty lub w dacie zawarcia ugody ze stanem istniejącym w dacie orzekania o ich podwyższeniu bądź obniżeniu (tak wyrok SN z dnia 25 maja 1999 roku, I CKN 274/99, cyt. za K. Piasecki, Kodeks rodzinny i opiekuńczy z komentarzem, Warszawa 2000, s. 784). Na stronie natomiast ciąży obowiązek wykazania, iż zmiany nastąpiły, chociaż nie zwalnia to również Sądu z działania z urzędu przez wzgląd na dobro dzieci.

Natomiast zgodnie z przepisem art. 135 § 1 kro zakres świadczeń alimentacyjnych zależy od usprawiedliwionych potrzeb uprawnionego oraz od zarobkowych i majątkowych możliwości zobowiązanego. Zatem wysokość świadczenia alimentacyjnego pozostaje zawsze w ścisłej zależności od wagi potrzeb uprawnionego oraz możliwości płatniczych zobowiązanego. Art. 135 § 2 kro stanowi, iż wykonanie obowiązku alimentacyjnego względem dziecka, które nie jest jeszcze w stanie utrzymać się samodzielnie, może polegać także, w całości lub w części na osobistych staraniach o jego utrzymanie i wychowanie.

Usprawiedliwione potrzeby dziecka powinny być oceniane na podstawie wieku, stanu zdrowia, wykształcenia, miejsca pobytu dziecka, jego wymagań żywieniowych oraz innych potrzeb konsumpcyjnych, warunków mieszkaniowych, możliwości osób zobowiązanych do jego utrzymania, mając na względzie treść art. 96 kro oraz przede wszystkim okoliczności konkretnego przypadku. Jednocześnie wysokość alimentów powinna zaś być określona na takim poziomie, aby nie doprowadzić do niedostatku zobowiązanego.

Zakres potrzeb dziecka, które winny być zaspokojone przez rodziców wyznacza treść art. 96 KRO, zobowiązującego rodziców do troski o fizyczny i duchowy rozwój dziecka. Tymczasem majątkowe i zarobkowe możliwości zobowiązanego to inaczej jego status materialny, realny do osiągnięcia przy dołożeniu przez zobowiązanego należytej staranności z wykorzystaniem posiadanej wiedzy i umiejętności.

Możliwości majątkowe i zarobkowe zobowiązanego wyznaczają zarazem górną granicę wysokości świadczeń alimentacyjnych, nawet jeśli nie wszystkie usprawiedliwione potrzeby uprawnionego do alimentacji mogą być w ten sposób zaspokojone (wyr. SN z 20.01. (...)).

W doktrynie i orzecznictwie ustalony jest pogląd, że możliwości świadczenia alimentów nie ma ten, kto nie posiada majątku, ze względu na stan zdrowia nie jest zdolny do pracy zarobkowej i nie otrzymuje żadnych świadczeń oraz nie ma możliwości ich uzyskania.

Podstawę prawną dla rozstrzygnięcia w sprawach o zmianę wysokości renty alimentacyjnej stanowi art. 138 krio. Z jego treści wynika, że Sąd tylko wtedy zmienia wysokość świadczenia, gdy jest to uzasadnione zmianą stosunków stanowiących podstawę ustalenia renty alimentacyjnej w dotychczasowej wysokości. W żadnym razie nie jest to weryfikacja, czy ponowna ocena już zasądzonych alimentów. Wobec powyższego powódka domagająca się podwyższenia renty alimentacyjnej musi wykazać, że zwiększeniu uległy jej uzasadnione koszty utrzymania lub zwiększyły się możliwości majątkowe zobowiązanego bądź też zmniejszyły się jego możliwości majątkowe.

W niniejszej sprawie Sąd miał na względzie wszystkie przedstawione powyżej wskazania i stwierdzenia.

Koszt utrzymania małoletniej powódki w czasie poprzedniego orzekania o alimentach wynosił kwotę ok. 600 zł. Pozwany kontaktował się wówczas z córką 2 lub 3 razy w tygodniu.

Koszt utrzymania Małoletniej **N. G. (1)** wynosił w 2016 **ok. 7700 koron** (obecnie jest o około 800 koron niższy), w tym **ok. 3000 koron** jej udziału w kosztach utrzymania mieszkania. Miesięczny koszt bezpośredniego utrzymania małoletniej N. G. (1) wynosił w 2016 r. **ok. 4.700 koron**. Powódka 1.300 koron miesięcznie przeznaczała na kieszonkowe, zajęcia kulturalne, spotkania w tym zakresie. Obecnie te wydatki zostały zredukowane do minimum ze względu na brak źródeł utrzymania A. Ł. (2). Za to po stronie wydatków doszedł koszt dodatkowych zajęć sportowych. Sąd uznał zatem te koszty za usprawiedliwione jedynie w połowie, albowiem kwota 600 koron z przeznaczeniem na zajęcia dodatkowe, uwzględniając nawet wyższe ceny biletów wstępu na zajęcia kulturalne w Norwegii, jest wystarczające. Łączne usprawiedliwione wydatki na utrzymanie N. G. (1) to kwota 7.000 koron miesięcznie i jej poziom z czasu orzekania i z momentu złożenia pozwu należy oszacować na porównywalnym poziomie. Zatem łączny usprawiedliwiony koszt utrzymania małoletniej wynosi ok. **3.100 zł** miesięcznie.

Matka małoletniej powódki osiągała w 2016 r. świadczenia w wysokości 18.940 koron miesięcznie, tj. 8333 zł. Sąd wziął pod uwagę brzmienie art. 135 § 3 kro, który stanowi, że na zakres świadczeń alimentacyjnych nie wpływają:

1) świadczenia z pomocy społecznej lub funduszu alimentacyjnego, o którym mowa

w ustawie z dnia 7 września 2007 r. o pomocy osobom uprawnionym do alimentów, podlegające zwrotowi przez zobowiązanego do alimentacji;

2) świadczenie wychowawcze, o którym mowa w ustawie z dnia 11 lutego 2016 r. o pomocy państwa w wychowywaniu dzieci.

Dokonując zatem ustalenia dochodów matki powódki należy odjąć świadczenia przysługujące jej od państwa norweskiego o podobnym charakterze. W tym przypadku chodzi o zasiłek rodzinny na każde z dzieci w kwocie 970 koron. Dlatego też należało o te kwoty obniżyć dochód matki powódki i oszacować jej dochód na poziomie 16.500 koron miesięcznie.

A. Ł. (2) nie dopełniła wszelkich obowiązków związanych z przysługującymi jej zasiłkami i nie otrzymuje obecnie wszystkich możliwych do osiągnięcia przez nią dochodów. Dlatego Sąd uznał, że obecne miesięczne możliwości zarobkowe matki powódki stanowi kwota 11.200 koron miesięcznie, w tym 4.200 koron z tytułu zasiłku związanego z kształceniem i 7000 koron zasiłku przyznawanego ze względu na to, że młodsze dziecko nie chodzi do przedszkola. Sąd nie uwzględnił dopłaty mieszkaniowej w wysokości 3.760 koron miesięcznie, która jest przyznawana ze względu na niski dochód i brak innych zasiłków. Z powodów powołanych powyżej Sąd nie uwzględnił zasiłku rodzinnego w wysokości 1940 koron.

Niewątpliwie A. Ł. (2) nie jest ona zobowiązana do ponoszenia samodzielnie kosztów utrzymania N. G. (1), szczególnie ze względu na to, że musi utrzymać samą siebie – wydatek rzędu 6.500 koron oraz drugą córkę – wydatek rzędu 3000 koron ze strony A. Ł. (2). Nadto jej obecny dochód jest obniżony w stosunku do roku 2016 o 5000 koron i nie stać jej na ponoszenie wszystkich kosztów utrzymania małoletniej powódki. Tymczasem koszty utrzymania małoletniej uległy znacznemu podwyższeniu od czasu poprzedniego orzekania o obowiązku alimentacyjnym. Nawet jeżeli przyjąć jednak sytuację, że małoletnia powódka zamieszkiwałaby w Polsce, to wówczas szacunkowy minimalny koszt jej utrzymania wyniósłby ok. 1400 zł (uwzględniając wiek małoletniej powódki).

Bezspornie koszty utrzymania powoda powinni pokrywać oboje rodzice. Przy czym pozwany winien pokrywać połowę usprawiedliwionych kosztów małoletniej powódki, szczególnie ze względu na tą okoliczność, że N. G. (1) nie spotyka się z ojcem i ten nie ponosi żadnych kosztów z tym związanych.

Dokonując oceny drugiej z przesłanek z art. 135 § 1 k.r.o. w postaci możliwości zarobkowych i majątkowych osoby zobowiązanej do alimentacji, Sąd na podstawie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego uznał, iż możliwości zarobkowe i majątkowe pozwanej, przy uwzględnieniu jego kosztów utrzymania, pozwalają na uiszczenie na rzecz syna renty alimentacyjnej w kwocie 500 zł miesięcznie, a od 1 marca 2018 r. kwotę 600 zł miesięcznie.

Niewątpliwie sytuacja finansowa pozwanego poprawiła się.

Pozwany w czasie poprzedniego orzekania o alimentach pracował i osiągał dochód w wysokości 602 zł miesięcznie. Miesięczne wydatki pozwanego wynosiły wówczas ok. 850 zł. Nadto pozwany palił papierosy. Pozwany deklaruje możliwość płacenia alimentów na kwotę 250 zł miesięcznie. Stąd należy przyjąć, że pozwany osiągał dodatkowy dochód rzędu 500 zł miesięcznie.

P. G. obecnie osiąga wynagrodzenie rzędu 1800 zł netto. Pozwany na swoje osobiste utrzymanie przeznacza miesięcznie 800 zł, z czego wydatek na papierosy w kwocie 100 zł jest oczywiście wydatkiem zbędnym, a nadto uznać należy, że na telefon komórkowy winien wydatkować 50 zł – jest to średni abonament za telefon komórkowy, a nie tak jak podaje pozwany ok. 90 zł miesięcznie. Pozwany wraz z partnerką użytkują samochód i koszt jego utrzymania to kwota 250 zł na paliwo (z czego na pozwanego przypada kwota 125 zł) oraz 130 zł na garaż (nie można zaliczyć tego kosztu do kosztu usprawiedliwionego, albowiem wielu mieszkańców P. posiada samochody, ale nie stać ich na taki wydatek, albo nie posiadają odpowiedniego miejsca parkingowego. Udział pozwanego w kosztach utrzymania mieszkania wynosi ok. 350 zł.

Sąd nie zaliczył kosztów ubezpieczenia w kwocie 100 zł, jakie ponosi pozwany do kosztów usprawiedliwionych - brak jest bowiem wskazania na ich obowiązkowość. Łączne usprawiedliwione wydatki, jakie pozwany ponosi w związku ze swym utrzymaniem wynoszą: **1.150 zł**. Udział pozwanego w kosztach utrzymania małoletniej N. G. (2) wynosi **500 zł**. Łączne usprawiedliwione wydatki pozwanego wynoszą miesięcznie **1.650 zł**. Sąd uznał, że możliwości zarobkowe pozwanego kształtują się na wyższym poziomie, niż osiągnięte przez niego dochody, zważywszy na jego wiek – 37 lat i doświadczenie zawodowe. Uznać należy, że może on zmienić pracę, albo podjąć pracę dodatkową i osiągać minimalny dochód na poziomie 2.200 – 2.300 zł. Podkreślenia wymaga, że podczas poprzedniej rozprawy pozwany podał swoje dochody na poziomie niższym, niż dochody rzeczywiste, albowiem jego dochód był niższy niż suma wszystkich wydatków o kwotę 500 zł. Zatem wykazane zostało, że pozwany mówi nieprawdę w tej mierze. Pozwany udowodnił, że może podjąć pracę dodatkową, przy układaniu stoisk, z czego może czerpać dodatkowy dochód. Nadto

Sąd do ustalania usprawiedliwionych wydatków P. G. nie wziął również pod uwagę tego, że pozwany i jego partnerka spodziewają się dziecka, albowiem P. G. winien wziąć pod uwagę planując swoje trzecie dziecko, że ma na utrzymaniu blisko szesnastoletnią córkę.

Sąd zasądzając rentę alimentacyjną nie zmienił innych warunków spełniania świadczenia w postaci terminu płatności i odsetek za zwłokę zasądzając wyższe alimenty od daty wpływu pozwu. Są uznał, że kwota 500 zł, a następnie od 1 marca 2018 r. (od daty wyrokowania, kiedy P. G. ma świadomość, że jest jego obowiązek alimentacyjny wzrósł) przy możliwościach finansowych pozwanego, który jest osobą zdolną do pracy i która jak wynika z jego wyjaśnień znaczną część swych dochodów osiąga z szarej strefy – nawet do 40 %, jest możliwa do zapłaty przez niego w oznaczonych wysokościach, bez konieczności spłaty za miesiące poprzedzające wyrokowanie.

Na podstawie art. 333 § 1 pkt 1 k.p.c. Sąd nadał wyrokowi w punkcie 1 zasądzającym alimenty rygor natychmiastowej wykonalności natomiast w kwestii nadania klauzuli wykonalności Sąd orzekł na podstawie art. 1082 k.p.c.

Jednocześnie Sąd Rejonowy w punkcie 3 wyroku oddalił powództwo w pozostałym zakresie oraz ze względu na powyżej podane powody w zakresie powództwa wzajemnego.

Co do kosztów postępowania, Sąd orzekł w punkcie 4 wyroku na podstawie art. 100 k.p.c., znosząc je wzajemnie pomiędzy stronami w zakresie już przez nie poniesionym.

SSR Krzysztof Kaźmierski